

Piše Milutin Šošković

RASIZAM NIJE SRPSKI ON JE UVEŽEN

Mržnja i rasizam ravni su najtežoj vrsti obolenja ljudskog uma. Sport je do nedavno bio najbolji lek za njih. Danas je i on itekako načet. Događanja na našim fudbalskim stadionima i u košarkaškim dvoranama ozbiljno opominju. Crv ubačen u njegovo zdravo stablo preti da uništi najlepšu sporednu stvar na svetu. Zato se više sa sigurnošću ne može reći "U zdravom telu je zdrav duh". Zbog toga su milioni zaljubljenika u fudbalsku i košarkašku igru veoma zabrinuti. Primećuju da je lopta previše napumpana, pa svakoga momenta može da prsne sa nesagledivim posledicama. Bolesni umovi nekih grupa ljudi hoće da razore zdravo tkivo današnjeg društva, a time i sporta. Plan im je da sa malo sredstava ostvare svoje bolesne ideje. Po netoleranciji, mržnji i rasizmu primetno je da imaju uspeha. Ostvarujući deo po deo svoga plana naišli su na čvrst bedem koji se zove sport. Dobro su znali da on spaja i oplemenjuje ljude, da ruši granice između naroda i da je lek protiv svake vrste obolenja. Da ima mnogo sličnosti sa muzikom, pesmom, folklorom, baletom i pozorištem, jer je i sam pozorišna predstava na otvorenoj sceni. Sport ljude čini srećnim. Ljudi u njemu kroz igru nalaze radost. Ti bolesni umovi znali su za to pa su u svoj mračni i pogubni projekat uložili svoje najjače adute, mržnju i rasizam, a maloletnu omladinu vešto pripremili da ostvare njihov plan.

To više i nije plan već bolest koja može da bude pogubnija od svake vrste raka. Moja malenkost nema nameru

da zagleda u tuđa dvorišta i da traži krivicu u navijačima drugih naroda i država. One su toliko moćne i nedodirljive, da ceh sigurno neće platiti kao što ga i dosada nisu plaćali. Za plaćanje kazne i za žigosanje određeni su brojevano mali narodi njihove ekipe i savezi. Zato strah obuzima da ponovo za sve nebudemo krivi mi Srbi. Nije slučajno nastala ona narodna izreka; Kadija te tuži, Kadija ti sudi. Zato ponavljam već rečeno u naslovu ovoga komentara da je rasizam na našim stadionima prenet sa terena zapadnih zemalja i da je našem narodu uvek bio stran. Taj virus ludila prvo se pojavio na stadionima Engleske, Nemačke, Franguske, Španije, da bi se proširio na druge evropske zemlje primer Danske, a na našu žalost i sramotu rasizam je našao pogodno utočište među našim navijačkim grupama koje čine veliki broj maloletnika.

Za ovo izdanje "Ogledala" nisam imao dovoljno interesantnog materijala za sportski komentar, iskreno sam poželeo da odmorim Vas, dragi citaooci, od mene a samoga sebe od pisanja, Ali nemile scene, koreografije i skandiranja na fudbalskim stadionima Čacka i Beograda učinile su da promenim svoju prvobitnu odluku. Ovo je pojava zbog koje nema pravo niko da čuti. Ovo je trenutak da se na vreme spreči to pogubno ludilo. Kako posle svega šta se dešavalo na našim stadionima objasniti svetu, a pogotovo onima koji su rasizam i mržnju stvorili, da su to njihova čeda, a ne naša. Kome to i zašto odgovara da zatruje srpsku mladež? Nemam nameru da prav-

dam naše fudbalske huligane, jer za njihove postupke opravdanja nema. Ali se mora reći da su to većinom deca, da u svakom žitu ima kukolja, pa i naše zdravo seme nije bez njega. Za njihovo ponašanje veliki deo odgovornosti snose njihovi roditelji, učitelji, i državne ustanove. Odgovornost je svih nas jer su to naša deca, naša budućnost. Vest o rasističkim ispadima u SRBIJI stigla je u sve svetske informativne emisije brzinom oluje pa je naša bruka jo veća.

RAZLOG JE NEVEROVATAN ALI ISTINIT

Navijačka grupa Borca iz Čacka zvana "Četa" došla je na utakmicu protiv Voždovca sa navučenim kapuljačama preko glave, što je simbolizovalo poznatu rasističku organizaciju "Kju kjuž klana". Ta ista grupa unela je i transparent na kome su bile ispisane poruke: "Jug će opet ustati", "Odlazi odavde jer ovde te niko ne voli", i velikom zastavom južnjačke konfederacije iz vremena građanskog rata u Americi i povcima "Hitler, Hitler", "Zig hajl" i "Gru Gru". Sve je ovo bilo usmereno na adresu centarfora tamnoputog Majka Temvanjere iz Zimbabvea. Taj mladi tamnoputi čovek je došao pre četiri godine sa svojom suprugom, tražeći bolje uslove za život. Našao je ono za čime je žudeo i ostao da igra fudbal za naše klubove. Prvo je igrao za Javor iz Ivanjice, a sada za Borac iz Čacka.

Umesto da budemo srećni da su

drugi počeli kod nas da se doseljavaju i da im se naša zemlja sviđa, pojedinci mu uskraćuju tradicionalno srpsko gostoprinstvo i toplinu i time bacaju ljagu na ceo srpski narod. Bolan je i sraman ovaj ispad naših navijača, ali je bolnije saznanje da ovu grupu sačinjava veliki broj maloletne dece koja nisu ni bila rođena kada je zloglasni Kju Kjuks Klan postajao. Ova grupa "Četa" u svom sastavu ima podgrupu zvanu "Min Mašins", a neki stariji iz iste grupe u tinejžerskom dobu pripadali su "Skinhedsima". Skoro se sve saznalo samo ne ono najvažnije. Gde je scenario za nastup pripremljen? Ko su dreseri ove dece? Ko je platio tu skupu koreografiju?

Moj prijatelj iz Čacka tvrdi da je predstava ove grupe stručno pripremana, ali se ne zna gde. I da su troškovi koreografije iznad finansijskih mogućnosti ovih navijača. Povodom ovoga slučaja oglasio se odmah Fudbalski klub Borac. Sledi brzo izvinjenje predsednika čačanske Opštine, Stanojevića. On je primio tamnoputog igrača, njegovu suprugu Sandru i sina Nikolu koji je rođen pre dve godine u čačanskoj bolnici. Na pitanje novinara zbog čega je sinu dato ime Nikola, Majk Temvanjera je odgovorio: "Zbog mog najboljeg prijatelja i bivšeg suigrača iz kluba Javor iz Ivanjice, koji se takođe zove Nikola".

Majk priča da mu od mnogih pojedinaca stižu izvinjenja kao i podrška, što ga čini srećnim, on kaže da će i dalje ostati u Borcu, mada još uvek strepi šta će biti sutra.

NAŠI NA ZIDU SLAVNIH

Na svečanom banketu sa oko 400 zvanica u banket sali stadiona Toyota Park, poslavljen je jubilara, 90. godišnjica postaojanja fudbala u Illinoisu. Imali smo tu privilegiju da čak trojica naših sportskih radnika prime nagrade za doprinos razvoju fudbala u Illinoisu, i svoja imena upišu u hram poznatih. A to su naši ljudi koji su svojim specijalnim i velikim zalaganjima doprinosili fudbalu, Mile Stanojević, Milan Selaković i Branko Ilić, koji je dobio čak dve nagrade za izuzetna ostvarenja na polju ovog sporta i velikoj angažovanosti u ovdašnjim sportskim krugovima.

Mile Stanojević, rođen avgusta 20. 1941. godine, svoju fudbalsku karijeru započeo je 1956. godine u junior ligi tima Radnički Obrenovac, gde je igrao u juniorskoj selekciji Srbije sve do svoje 20. godine. Nastavio je 1960. kao igrač amaterskog tima B.A.S.K.-a, jednog od najstarijih timova Srbije, osnovanog 1903. godine, odakle je Mile i došao u SAD. Svoju fudbalsku karijeru u Čikagu nastavio je uključujući se u klubove Hansa i Yuts-"Mladost". Glavna ostvarenja na polju fudbala započeo je 1972. godine, kada je osnovao srpski fudbalski klub "Ujedinjeni Srbi". Započeo ga je kao prvi igrač, zatim je postao kapiten tima, a 1980. je izabran za trenera. Za to vreme FK "Ujedinjeni Srbi" prešao je iz Prve divizije u

Branko Ilić, Mile Stanojević
Milan Selaković

Metropolitan ligu, gde je osvojio čak i prvo mesto, a nakon toga osvojuju i sve nagrade države Illinois, i tri puta prva mesta na najvećim srpskim turnirima, Srbijadama u SAD i Kanadi. Od 1987. do 2004. godine bio je menadžer FK "Ujedinjeni Srbi", u kome je i danas član uprave. Takođe 2004. godine sa kolegama i sarad-

nicima osniva profesionalni čikaški fudbalski klub "Chicago Storm", u kome je, takođe, član uprave.

Za svoje zasluge na polju fudbala u državi Illinois, gospodin Mile Mike Stanojević, ove godine dobio je specijalno priznanje Fudbalskog saveza države Illinois, a njegovo ime upisano je u knjizi poznatih "Hall of Fame".

Redakcija Ogledala čestita gospodinu Stanojeviću na ovom retkom priznanju.

Milan Selaković rođen je 1939. u Banatskom Sokolcu. Daleke 1963. došao je u SAD. Igrao je za srpski tim u Milvokiju, zatim se priključio srpsko-američkom timu (Youths) Mladost, koji je kasnije i vodio u velike pobeđe i uspehe, najpre kao trener, a zatim i kao predsednik i menadžer kluba. Za to vreme tim je svojio, pored mnogih drugih nagrada, i prvenstvo u nacionalnoj ligi Illinois fudbala. Velika ljubav prema fudbalu mu je donela puno priznanja i nagrada, a 1975. proglašen je za doživotnog počasnog člana tima "Mladost". Zatim odlazi u Las Vegas u fudbalski tim Eagles, koji u to vreme

pod njegovim vođstvom četiri puta osvaja šampionat u Nevadi. Milan i danas živi u Las Vegasu sa svojom porodicom. Gospodinu Selakoviću sve žestitke za pomoć srpskom fudbala na ovim prostorima.

Branko Ilić rođen na Kosovu, još kao mali pokazivao je veliko interesovanje i ljubav ka ovom sportu, za koji je sve do današnjih dana ostao vezan. Došao je 1961. u USA odmah je potražio svoj omiljeni sport i našao se kao golman u timu. Najpre je igrao fudbal za Amerikance i... u Indijani. Kasnije se priključuje Fudbalskom timu Mladost, kao golman, što mu je bila i najomiljenija pozicija u timu. Otvorio je nekoliko specializovanih radnji sa sportskom opremom. Dugi niz godina radi na promovisanju fudbala, organizujući turnire u Illinoisu, a u poslednjih par godina naročito je odlično organozovao takmičenja u malom fudbalu na pesku, gde je ekipa Konuzlata republike Srbije već dva puta za redom osvojila prvo mesto.

Od 2000. godine, Branko Ilić je na poziciji potpredsednika Fudbalskog saveza Illinois.

Još puno uspešnih turnira i iskrene čestitke gospodinu Iliću, kao i zahvalnost na promovisanju naših timova u državi Illinois, upućuje redakcija Ogledala.